

Celje

**V DRŠALNIH
DNEH**

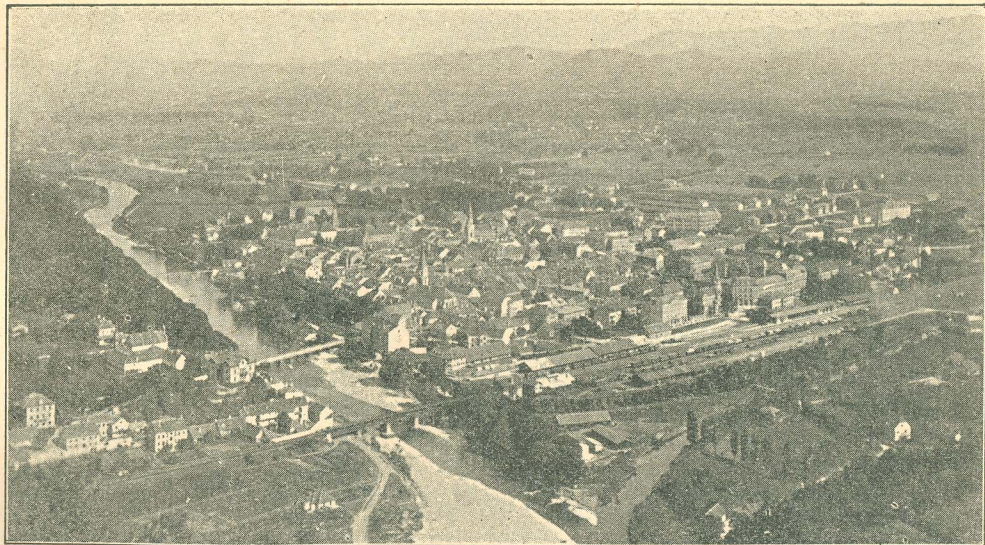
BROŠURO JE PODARILA ŽENA
POKOJNEGA BORIGA HOHNJECA.

Celje, 12. marec 2002

Izdaja propagandni odsek ZSK „Kladivar“ Celje — Odgovoren: Milan Božič

*Naj živi tovariš Tito,
prvi predsednik republike!*

Celje

Pokroviteljstvo nad prireditvami:

**MESTNI LJUDSKI ODBOR CELJE
SVET ZA KULTURO IN PROSVETO**

R A Z P O R E D D R S A L N I H P R I R E D I T E V

Prvenstva II. zvezne lige v hokeju na ledu od 23. do 25. januarja 1953

Sodelujejo športna društva:

- »Špartak« (Subotica)
- »Segesta« (Sisak)
- »Gregorčič« (Jesenice)
- »Kladivar« (Celje)

Razpored tekem:

Petek, 23. januarja

- ob 15. uri: Segesta : Špartak
- ob 19. uri: Gregorčič : Kladivar

Sobota, 24. januarja

- ob 15. uri: Špartak : Gregorčič
- ob 19.30 uri: Segesta : Kladivar

Nedelja, 25. januarja

- ob 10. uri: Segesta : Gregorčič
- ob 15. uri: Špartak : Kladivar

**KLUBSKO PRVENSTVO V UMETNEM
DRSANJU V DNEH 28. IN 29. JAN. 1953**

Sreda, 28. januarja v obveznem drsanju ob 15. uri

Četrtek, 29. januarja ob 19. uri v prostem drsanju

**DRŽAVNO PRVENSTVO V UMETNEM
DRSANJU V DNEH 31. JANUARJA IN
1. FEBRUARJA 1953**

Sobota, 31. januarja

ob 9.30 uri svečan začetek prvenstva, takoj nato tekmovanje v obveznih likih — ob 14. uri nadaljevanje tekmovanja v obveznih likih.

VELIKA DRŠALNA REVIJA

z nastopom vseh sodelujočih na državnem prvenstvu bo ob 19. uri.

Nedelja, 1. februarja

ob 9.30 uri tekmovanje v prostem drsanju
ob 15. uri ponovitev drsalne revije za šolsko mladino
ob 18. uri razglasitev rezultatov prvenstva in zaključek.

Milan Bažič

NEKAJ MISLI O ŠPORTU

Zmagovito končana narodnoosvobodilna borba je s sprostitvijo velike iniciative na vseh poljih javnega življenja postavila tudi pred fizikalne in športne organizacije nove naloge kot del osnovnega programa Osvobodilne fronte iz začetka oborožene vstaje slovenskega ljudstva proti fašističnemu okupatorju in domačim izdajalcem, in sicer, da na temeljih svobode, enakopravnosti in enotnosti vseh jugoslovanskih narodov vzgojijo novega človeka, ki bo v sebi občutil veliko silo sodelovanja in novega odnosa do dela.

Novo življenje na športnem polju ni obračunalo s starim v tem smislu, da je za-

vrгло vse, kar je bilo morda tudi v preteklosti dobrega, nasprotno — novo življenje v športnih organizacijah je zahtevalo, da je prevzelo vse iz preteklosti pozitivne vrline in pri tem odstranilo vse sovražne protiljudske elemente.

Ko tako govorimo o novem fizikalnem in športnem življenju v novi socialistični državi, nam mora biti jasno, da obe panogi javnega udejstvovanja ne moreta biti sama sebi namen. Kakor vse najrazličnejše vzgojne panoge prispevajo k ustvarjanju novega človeka, tako so tudi naloge športnih organizacij, da plemenitijo človeka, da mu razvijejo in izpopolnjujejo ljubezen do ljudstva in domovine, da mu razvijejo in krepijo zavest skupnosti in tovarišva ter da mu v rednem in sistematičnem urjenju razvijajo fizične moči in s tem dvignejo obrambno sposobnost naše države. Po vsebini in nalogah so torej tudi športne organizacije ene izmed množičnih frontnih organizacij, ene izmed branikov svobode in naše ljudske demokracije.

Ko sta si upravni odbor Zimsko-športnega kluba Kladivar in njegov propagandni odsek zadala nalogo, da v okviru bogatega športnega sporeda na drsališču v celjskem mestnem parku proti koncu januarja in v začetku februarja 1953. leta izdata skromno brošuro z naslovom »Celje v drsalnih dneh«, ju je pri tem vodilo načelo, da na poti uspešnega razvoja drsalnega športa v Celju z zanimivimi prispevki naših najvidnejših bivših in sedanjih aktivnih tekmovalcev ter funkcionarjev v drsalnih panogah športnega udejstvovanja

dvigneta zanimanje za drsanje in hokej na ledu zlasti pri naši mladini.

Prispevke v tej brošuri smo v prvi vrsti namenili naši mladini tudi zato, da bi v njih spoznala pionirsko delo na tem polju športnega življenja v Celju in v zibelki umetnega drsanja in hokeja na ledu v naši državi — v Ljubljani ter na podlagi izkušenj starejših tekmovalcev in funkcionarjev z množičnejšim vključevanjem v te športne panoge zimskega veselja nadaljevala z začetim delom.

Dr. Jože Gogala

Razvoj hokeja na ledu v Jugoslaviji

Drž. reprezentanca februarja
1941 v Ga-Pa. Peti od leve
je dr. Gogala, sedanji član
Kladivarja.

Ko se je iz domovine hokeja na ledu, iz Kanade razširila ta športna panoga tudi v Evropo, je začela takoj zajemati vedno več držav. Tako se je kmalu po prvi svetovni vojni hokej na ledu razvil v Nemčiji, Češkoslovaški, Švici, Švedski itd. Ko pa so v navedenih državah začeli z gradnjo umetnih drsališč, se je hokej začel tudi v Evropi kvalitetno dvigati in so nekatere evropske države s svojimi repre-

zentancami že odločilno posegale v boj za svetovno prvenstvo, kjer sta sodelovali tudi Kanada in ZDA.

Ker se je hokej na ledu širil v vedno več državah in je zanimanje zanj stalno naraščalo, ni čudno, da je to športno panogo zaneslo tudi v našo državo. Ing. Bloudek Stanko, nestor vsega našega drsalnega športa je pred približno 24 leti gledal hokejske tekme v Avstriji in je

prišel na misel, da bi tudi pri nas začeli oziroma poskušali začeti z igranjem hokeja na ledu. S svojimi sredstvi je kupil na Dunaju opremo za vratarja in hokejske palice ter vse to v zimski sezoni 1928 do 1929 prinesel v Ljubljano. Kmalu je med mladino na ljubljanskem drsališču zaživel. Vsak dan je bilo lahko videti »čudno« oblečenega vratarja, okoli katelega se je podilo s palico v roki več drsalcev, ki so skušali gumijasto ploščico spraviti v gol. S tem pa se inž. Bloudek ni zadovoljil. Preskrbel je še ostalo opremo, tako, da je bilo moštvo petih igralcev in vratar vsaj zasilno opremljeno. Not pri vsakem športu, streme tekmovalci za tem, da v tekmah z nasprotniki pokažejo svoje znanje, so tudi hokejisti, ki so se vključili v takrat najmočnejši ljubljanski klub »Ilirija«, hoteli, da bi se v tekmi spoprijeli z enim ali drugim nasprotnikom. Edini, ki so bili pripravljeni na takšno tekmovanje, so bili drsalci iz Kamnika. Tako smo lahko dne 7. febr. 1929 zabeležili prvo hokejsko tekmo. Končala se je z zmago »Ilirije« 15 : 1. V športnem

klubu »Ilirija« se je sicer ta panoga še naprej gojila, vendar pa dve nadaljnji zimski sezoni ni bilo nobene tekme več. Nikjer ni bilo mogoče najti primernega nasprotnika, s katerim bi se hokejisti SK »Ilirije« lahko pomerili.

Za razvoj hokeja je bilo zelo pomembno, da se je v to športno panogo zagrizel eden naših najboljših drsalcev in organizatorjev tov. Vodišek Viktor, ki je preskrbel potrebna pravila, se začel zanimati o sistemu igre itd. Ves razvoj hokeja na ledu pri nas do druge svetovne vojne je tesno povezan z osebo tov. Vodiška.

Tov. Vodišek je bil tisti, ki se je leta 1932 smelo odločil, da bi ilirjanski hokejisti preizkusili svoje znanje z enim takrat in še danes najmočnejših hokejskih moštev Avstrije KAC iz Celovca. Tako je bila 21. februarja 1932 odigrana prva mednarodna prijateljska tekma v hokeju na ledu, in sicer v Ljubljani. Zaključila se je z zmago gostov 12 : 1. Tedaj smo šele prvič videli, kako se pravzaprav igra hokej, kako se strelja, kakšen je sistem igre in kakšna je taktika.

Prvo moštvo hokejistov v državi. Na sliki mladi igralci ljubljanske »Ilirije«.

Po tej tekmi sta bili avstrijski moštvi KAC iz Celovca in S. V. Villach iz Beljaka naša stalna gosta, od katerih smo se učili, izpopolnjevali in kvalitetno dvigali.

Do leta 1934 v Jugoslaviji razen SK »Ilirije« ni bilo nobenega hokejskega moštva. Isto leto pa je bila osnovana v Karlovcu pri tamkajšnjem športnem klubu KSU hokejska sekcija. Leta 1937 pa so bila osnovana v Zagrebu 3 hokejska mo-

štva, in sicer Zagrebačko klizačko društvo, Maraton in HAŠK, ki so pa po kvaliteti daleč zaostajala za moštvom »Ilirije«.

Leta 1939 je bilo v Jugoslaviji prvič organizirano državno prvenstvo v hokeju na ledu, in sicer v Zagrebu. Razen hokejskega moštva iz Karlovca, so sodelovale vse ostale hokejske ekipe. Zmagalo je brez prave konkurence moštvo »Ilirije« in prvič doseglo naslov državnega prvaka.

V mesecu februarju istega leta je odšla jugoslovanska državna reprezentanca v hokeju na ledu na svetovno prvenstvo, ki je bilo v Švici. Državno reprezentanco so sestavljali igralci SK »Ilirije«, kot opazovalci pa so šli po en igralec od ostalih hokejskih sekcij. V Zürichu je naš hokej prestal mednarodni krst v tekmah s tedaj najmočnejšimi hokejskimi ekipami, kot Češkoslovaške, Švice itd. Čeprav smo tekme izgubili z razmeroma visokimi rezultati, so nam Čehi zatrjevali, da ob tako slabih pogojih za drsanje, kot so bili pri nas, dobro igramo in so švicarski časopisi pisali, da bo v bližnji bodočnosti treba z jugoslovanskimi hokejisti resneje računati.

Okupacija v letu 1941 je za dobo petih let popolnoma zavrla razvoj hokeja v bivši Jugoslaviji, posebno pa še v Sloveniji.

Po osvoboditvi se je z znatno podporo ljudske oblasti hokejski šport začel močno širiti in to zlasti v Sloveniji. Na novo so bile osnovane v letu 1948 hokejske sekcije v Celju, Mariboru, Brežicah, Polju pri Ljubljani, Kranju, Trziču in na Jesenicah. Tako imamo danes v Sloveniji, kjer

je bilo v bivši Jugoslaviji samo hokejsko moštvo SK »Ilirije«, sedem hokejskih sekcij, oziroma klubov, z gradnjo novih drsališč, ki bo v kratkem končana, pa se bo to število še povečalo.

Tudi na Hrvaškem se je število hokejskih sekcij povečalo, osnovana pa so bila hokejska moštva tudi v Srbiji in to v Novem Sadu, Bečeju in Beogradu.

Vsa ta moštva iz leta v leto kvalitetno napredujejo, razen tega pa se tudi stalno večja število aktivnih igralcev hokeja, ki bo kmalu prekoračilo številko 500.

Kot dokaz temu razvoju naj služi samo dejstvo, da so na državnem prvenstvu leta 1939 sodelovala le 4 moštva, v letu 1953 pa je prijavljenih 12 moštev.

Kljub temu, da lahko govorimo o uspešnem razvoju tega športa širom vse države, pa z doseženim rezultatom ne moremo biti zadovoljni. Stremeti je treba za še večjim kvalitetnim dvigom in množičnostjo tega športa, kar pa bo možno šele takrat, ko bomo tudi pri nas imeli umetna drsališča, ki bodo omogočala vadbo skozi večmesečno dobo.

Boris Hohnjec

Razvoj hokeja na ledu v Celju

Lani so bili hokejisti iz Celja
na treningu v Planici.

Že leto dni pred začetkom te za Celje nove športne igre se je med drsalci govorilo — igrali bomo hokej. Skoraj nihče ni poznal te igre, še manj smo vedeli o komplicirani in dragi opremi. Najbrž bi ostalo samo pri besedičenju, če ne bi leta 1948 Hokejska zveza Slovenije storila odločilnega koraka, ko je poslala zainteresiranim društvom po eno garnituro opreme. Isto-

časno sta bila po dva drsalca poklicana na skupni trening v Planico, kjer naj bi v glavnem spoznala način in pravila te nove igre in pridobljeno znanje ob povratku prenesla na ostale. S tem so športni forumi storili velik korak k razvoju hokeja na ledu v Sloveniji, saj doslej je bil hokej znan samo v Ljubljani in malo na Jesenicah. To leto so začeli s to igro v Celju, Mariboru, Brežicah, Trzinu in v Kranju.

Vratar
Kladivarja
Franček
Dolzan

Kakor pri vsakem novem športu, je bil tudi tokrat začetek težak; lahko rečem, da je bil težji kot doslej pri marsikateri drugi športni panogi. Bili smo brez finančnih sredstev, potrebno je bilo primerno urediti igrišče, kar je zahtevalo ogromno dela in iznajdljivosti. Vse to smo izvršili hokejisti sami, razen električnih instalacij, kjer nam je priskočil na pomoč tov. Prah Dolfe, pri vsem delu pa nam je vedno bil gonilna sila požrtvovalni predsednik Presinger Riko. Največ dela je odpadlo na povečanje in planiranje igrišča, ki je sedaj za eno tretjino večje od starega, nadalje na kanalizacijo vzdolž vsega igrišča ob hribu, kjer je bilo potrebno skopati globoke jarke in položiti debele betonske cevi, na napeljavo vodovoda, zgraditev hokejske ograje — »bande«, obnovo žične ograje, ureditev razsvetljave — vse to so bili za nas veliki problemi. Ko je že bilo skoraj vse gotovo nam je zgorela garderoba, postaviti je bilo treba novo barako in tako dela ni nikoli zmanjkalo. O vseh teh naporih, mnogi, ki prihajajo na tekme ne vedo ničesar, niti o mnogih nočeh, ki jih je bilo treba žrtvovati za odstranjevanje snega in škroplje-

Od leve na desno: Gvido in Vlasta Serneč, dr. Polo Švab, Šel, dr. Betetto Milan in Riko Presinger.

Foto Pelikan

nje prostora. Mnogi gledalci želijo samo zmago, ali vsaj požrtvovalno igro moštva, ne pomislijo pa, da so mnogi dostikrat vso noč prebedeli, da je lahko bilo naslednji dan igrišče pripravljeno. Tudi danes v glavnem hokejisti sami vzdržujemo igrišče, je pa že mnogo lažje; več nas je in težja dela so za nami.

Hokej je izrazito moška igra, kjer je prvi pogoj zares obvladati drsanje. To je osno-

va, brez katere ni mogoče začeti. Vse ostalo obvladanje pucka, streljanje in sistem igre je odvisno od treninga in rutine. Dobrih drsalcev imamo v Celju dovolj, da pa je vsa leta bil krog hokejistov tako ozek, je vzrok pomanjkanje opreme, ki smo jo imeli samo za sedem članov. Sedaj smo v tem pogledu na boljšem; imamo opremo za dve moštvi.

Kot pri ostalih športih, je treba tudi pri hokeju posvetiti glavno skrb mladini, ker od njenega razvoja zavisi bodočnost društva. Naše društvo se je tega dobro zavedalo, tako imamo danes v Celju kompletno mladinsko moštvo, katero je že močna opora liginemu. Na splošno lahko rečemo, da je razvoj hokeja v Celju zadovoljiv. Če pogledamo društva, s katerimi smo začeli skupaj, lahko rečemo, da smo najbolj napredovali. Beležili smo že nekaj uspehov, ko smo premagali nekaj močnejših nasprotnikov ali vsaj izgubili z minimalnim rezultatom. Doživeli smo pa tudi nekaj težjih porazov, toda to samo od »ve-

likih« nasprotnikov in to največ zaradi neizkušenosti. Začetek je tu, možnosti za razvoj hokeja so dane v celoti, napredek pa je sedaj odvisen največ od nas samih, to je od marljivega treniranja in discipliniranosti, ter pravilnega vodstva.

V letošnji sezoni smo boljše pripravljene kot doslej in upamo, da uspeh ne bo izostal. Res je, da se še ne moremo meriti z moštvi, ki igrajo hokej dlje časa, kakor mi in so v tehničnem pogledu ter rutini boljše. Vendar se moramo zavedati, da se da kot pri vseh športih z borbenostjo in požrtvovalnostjo marsikaj nadoknaditi.

Jože Biber

Nekaj o umetnem drsanju

Umetno drsanje je nedvomno ena najtežjih športnih panog, ki zahteva mnogo samozatajevanja, naporov in volje za dosego uspehov. To misel dokazuje še dejstvo, da je umetno drsanje šport, ki je pri nas vezan na zelo kratko dobo udeleževanja in ki je vedno odvisen od muhavosti vremenskih razmer.

Če pogledamo razvojno pot umetnega drsanja bomo zapazili, da nas še vedno zastopajo v pretežni večini naši stari in znani drsalci kot: Resman Jože, Rozman Miro, Drašler Mara, Lorgner Breda, Kavšek Tatjana in drugi. Vsako leto pa vedno bolj stopa v ospredje mladi kader novih drsalcev iz drsalne šole, za katerega upa-

Foto Pelikan

nih faktorjev. Pogoji razvoja umetnega drsanja so tudi tu, toda premalo je volje in iniciative za temeljito delo.

KAKO ZBOLJŠATI KVANTITETO IN KVALITETO DRŠALNEGA ŠPORTA?

Da bi nadomestili slabe vremenske razmere smo v Sloveniji začeli ustanavljati drsalne šole. Take šole so že v Ljubljani, Celju in na Jesenicah. Dočim delujeta šoli v Celju in na Jesenicah le v drsalni sezoni, pa dela ista v Ljubljani skozi vse leto. Ljubljanska šola je pred kratkim zamenjala baletno-gimnastični način vadeanja z uvedbo kotaljkanja na betonski plošči. Nujno pa je, da se organiziranja takih šol lotijo tudi ostala društva in vključijo vso mladino, ki se želi izpopolniti v drsanju.

Razumljivo je, da v naših okoliščinah ni mogoče računati na kake večje uspehe v mednarodnem merilu posebno še zato,

ker si trenutno še ne moremo privoščiti treningov v inozemstvu in pa kar je glavno, ker še nimamo umetnega ledu.

Pri nas lahko drsamo petnajst do največ trideset dni v letu. Če primerjamo to dobo z inozemstvom, kjer imajo možnost drsanja šest mesecev ali celo leto na umetnem ledu, potem je razumljivo, da se z njimi zaenkrat še ne moremo meriti. Kar se pri nas naučimo v treh letih, lahko pod takimi pogoji tam opravijo v treh mesecih.

Iz teh razlogov smo lahko ponosni na uspehe, ki smo jih v meddržavnem merilu dosegli. Pri nadaljnjem delu pa so nam drsalne šole, neuklonljiva volja, pomoč naše ljudske oblasti in še nadaljnja samoiniciativnost porok za še lepše uspehe.

Najvažneje za viden napredek drsalnega športa v Sloveniji in sploh v Jugoslaviji pa je zgraditev umetnega drsališča, ki bi omogočilo daljše treninge umetnih drsalcev ter delovanje drsalnih šol skozi več mesecev.

Dr. Polo Švab, Zagreb

*Umetno drsanje v Jugoslaviji
v preteklih letih*

Prvo državno prvenstvo v umetnem drsanju v Jugoslaviji ter obenem prvo tekmovanje v umetnem drsanju sploh je bilo na Bohinjskem jezeru februarja 1922. Med tekmovalci so bili skoraj vsi naši pozneje znani delavci na drsalno-športnem polju. Ljubljčanini Betteto, Vodišek in Kavšek ter inž. Klimek z Bleda itd. Svojega zastopnika je imelo tudi Celje kot eden naših domačih vodečih centrov športnega drsanja. Dr. Hrašovec, ki je takrat deloval v SK Celju, je namreč izbral od dijakov, ki smo kot samouki drsalci drsali

Foto Pelikan

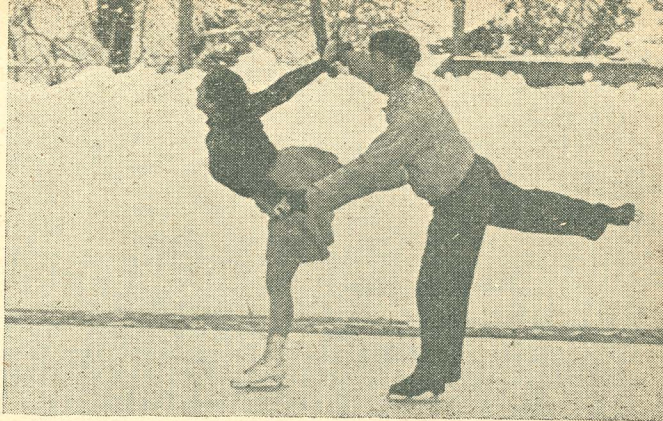
na Diehlovem drsališču, tudi mene. Tako sem takrat prvič nastopil in osvojil juniorsko prvenstvo. Seniorski prvak je postal Zagrebčan inž. Jarosz, soprog poznejše večkratne svetovne in olimpijske prvačkinje Dunajčanke Herme Jarosz-Szabo, ki si je svoje znanje že poprej pridobil na Dunaju ter je tudi ostale daleč prekašal. Toda naslednje leto in pozneje se ni več prikazal na tekmovanjih. Namesto njega je nato v teh letih zastopala barve Zagreba in HAŠK ter bila skozi dolgo vrsto let državna prvačkinja tudi v mednarodnem merilu izvrstna Gizela Reichmann, bivša avstrijska prvačkinja, ki se je po svoji poroki z dr. Kadrnko naturalizirala in naselila v Zagrebu. Ona in Viktor Vodišek, ki je bil za inženirjem Jaroszem državni prvak, sta postavila prve temelje sodobnemu športnemu umetnemu drsanju pri nas.

Po načrtih inž. Bloudka je v tem času SK Ilirija na svojih teniških prostorih pod Cekinovim gradom v Ljubljani uredila veliko in dobro opremljeno športno drsališče. a nekaj let pozneje tudi še posebno drsališče za tekmovalce v klimatsko za drsanje najugodnejšem našem kraju, v

Planici. S tem in s svojim kadrom športnih drsalcev in tekmovalcev je Ilirija postala matica in središče našega drsalnega športa. Inž. Bloudek se pa s tem še ni zadovoljil, temveč je postal tudi sam aktiven tekmovalec. Odhajal je zaradi vaj in da bi dobil vpogled v mednarodne drsalne razmere večkrat na Dunaj in drugam v inozemstvo ter je — čeprav je začel pozneje — osvojil državno prvenstvo ter tako prehitel »stare« kakor tudi nas »mlade« pretendente na ta naslov. Predvsem on, ki je tudi še danes aktivni in prvi naš drsalno-športni delavec, za njim pa Evgen Betteto in dr. Fuchs ter njihovi sodelavci imajo največ zaslug za naše umetno drsanje.

Dr. G. Fuchs, ki je dvakrat osvojil svetovno prvenstvo v umetnem drsanju v Petrogradu in Münchenu, znani večni tekmeč in rival znamenitega U. Salchowa in eden največjih drsalnih piscev, se je namreč v prvih letih po prvi svetovni vojni naselil v Sloveniji. Prihajal je v Ljubljano na Ilirijo, kjer je nesebično v teoriji in praksi učil naše drsalce. Več kot šestdesetletnik je na našo prošnjo zaradi

Foto Pelikan

propagiranja drsalnega športa pri nas tudi nastopil v ekshibiciji na enem naših takratnih državnih prvenstev ter čil in prožen pokazal vseskozi mojstrsko znanje. Za njegovo prehodno darilo našim drsalcem, znani dr. Fuchsov pokal, so tudi skozi več let po njegovem odhodu iz Slovenije tekmovali naši najboljši — Bloudek, Vodišek, Thuma in drugi — vse do leta 1932. Takrat je pokal z mojo poslednjo zmago v tem

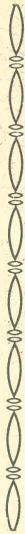
tekmovanju in obenem prvo zmago v državnem prvenstvu dokončno presel v mojo last.

S tem letom začenja tudi novo obdobje v našem drsalnem športu. Odpadli so namreč do takrat že vsi aktivni tekmovalci, pionirji našega drsalnega športa, a pojavljali so se in vedno bolj uveljavljali novi. Poleg že od poprej znanega Thume in Avčina zlasti Betteto mlajši, Biber, Palme,

Škrtić, Gros, Gomboš in drugi. Celje — že od prej drsalni center — postane začasno vodeče in ima poleg večletnega državnega seniorskega prvaka (mene) v Presingerju, Serneču in Sernečevi tri juniorske državne prvake.

Leta 1934 se je vršilo državno prvenstvo v Celju. Bilo je to obenem naše prvo mednarodno tekmovanje, na katerem so nastopili tudi avstrijski tekmovalci.

Zasluge za to in sploh, da se je naše umetno drsanje vključilo v mednarodni drsalni šport ter se začelo približevati mednarodni višini, ima poleg že poprej omenjenih zlasti E. Betteto. Z njegovo smrtjo v koncentracijskem taborišču v Dachauu je slovenski drsalni šport prerano izgubil svojega najagilnejšega in najuspešnejšega organizatorja, a jaz osebno pogrešam v njem svojega športnega mentorja in voditelja. Njegova zasluga je, da so naši drsalci začeli posamezno, pozneje pa tudi v skupinah odhajati na treninge in

prvenstva v inozemstvo. Nivo znanja se je začel naglo dvigati in v teh letih tekmujejo naši drsalci med drugim na svetovnem prvenstvu akademikov v Svici, ponovno na prvenstvu Visokih Tater v Tatrah ter na Vseslovanskem prvenstvu v Moravski Ostravi. Leta 1937 sva s Thumo kot prva naša drsalca nastopila na prvenstvu Evrope v Pragi, a leta 1939 sem na prvenstvu Evrope v Zakopanah in prvenstvu sveta v Budimpešti v parskem drsanju s Palmetovo dosegel svoj subjektivno največji uspeh v svoji drsalni tekmovalni aktivnosti. Kot član sodniškega zbora na tem evropskem in svetovnem prvenstvu je igral vidno in priznano uspešno vlogo prvi naš sodnik na svetovnih prvenstvih E. Betteto.

Od tega leta dalje do 1941 prevzame naslov seniorskega državnega prvaka Emanuel Thuma. Po vojni je Thuma od 1946 dalje ponovno osvojil državna prvenstva, dokler ni prvenstva prepustil novim in mlajšim tekmovalcem.

Dr. Jos. Tomišek

Desanje na ledu — pristo celjski šport

Da! Pristno celjski šport! Zdaj viden le v zarji. Jutranji ali večerni? Upajmo in zaupajmo ter povzdignimo glas in dvignimo roke: v **jutranji** zarji znanja in znači naj **športno delavni dan!**

Povrnimo in ozrmo se šestdeset, sedemdeset let nazaj v prejšnje, devetnajsto stoletje, takole od leta 1880 do 1890 in nekaj naprej, v klasično dobo bujne in plodne slovenske narodne ponositosti v Celju, Narodnega doma ter daleč vidnih in slišnih (kajti, dabome, molčali niso) bistrjih, brezkompromisnih, močnih in uglednih Veleslovencev (dr. Serbec, dr. Dečko, notar Baš, Peter Majdič, Dragotin Hribar, Kolenc ter z njim kar junaška četa pomladka, pionirjev, kojih nekateri kot dika

naroda še danes častljivo zastopajo stari krepki rod). Tedaj (1884 do 1892) sem bil jaz dijak celjske gimnazije, v ustroju docela nemške, pa z najmanj dveh tretjin slovenskih kmečkih dijakov, ki smo v svojem slovenskem pevskem zboru peli budnice, kakor »Jaz sem Slovan«, »Slovenec sem«, »U boj, u boj« idr.

Razume se, da smo se vsi dijaki z vne-
mo vdajali tistima dvema športoma, ki
sta bila v Celju čisto udomačena, tradi-
cionalna, skoraj bi rekel — **za vsakega
Celjana obvezna: poleti plavanje, pozimi
drsanje na ledu.** In res je, smemo reči, di-
jaka je bilo sram, če ni znal plavati in se
drsati. Kar zadeva plavanja, je treba ve-
deti, da je tedaj in prej bilo Celje uvaževano kot kopališko mesto po kopelih v Savinji, kristalno čisti kakor Voglajna, v kateri se je, zlasti ob izlivu v Savinjo, tudi kopalo. Ob Savinji so bila štiri kopališča, vsa dobro opremljena in oskrbovana; prosto se je kopalo nad Savinjskim dvorom (nad Otokom) ter pod prvim železniškim mostom in dalje doli poljubno; med prvim žel. mostom in izlivom Voglajne je bilo za dijake pripravljeno brez-

plačno slačišče s kljukami in klopjo; ob izlivu Voglajne je bilo dovolj globoko, da se je dijak naučil plavati. Mrgolelo je tam; vedeti je treba, da je pouk trajal do 15. julija in da se je ob vročih dnevih (»vročinske počitnice«) sicer redni popoldanski pouk preložil na jutro in so bili popoldnevi prosti. Le kak zakrknjenec ali mevža ni postal plavač.

Poleti torej splošno kopanje in plavanje.

Pozimi pa kot drugi domač, domačijski, po dovtetnosti zanj, množičen, po obsegu pristno celjski šport, drsanje na ledu. Ob lepih zimskih dnevih je bilo vse živo na ledu, od dojenca do starca in starke. Dojenca? Da. Imela ga je v naročju mamica: sedela je v posebnem, širokem naslonjaču — na razpolago jih je bilo več — a drsač, oče ali tovariš, mogla sta biti tudi dva — je potiskal stol od zadaj in ga vozil po ledišču s poljubno brzino. Kajpada so ti ledni naslonjači nudili tudi ugodno priliko za vsake vrste kavalirstva. Dobro so služili tudi začetnikom v drsanju; oprti zadaj za stol, so ga stopicaje porivali pred seboj, obdržali ravnotežje in se naučili drsalnega koraka. Onemogli starci in starke

so, dobro zaviti sedeč v naslonjaču, uživali slast hitre voznje, živega vrvenja in svezega zraka s pomočjo krepkih, včasih skoraj drznih vozačev — porivačev. Pogoj pa je bilo obsežno ledišče. In bilo je obsežno.

Za izdatno drsanje je treba dovolj ledu. In bilo ga je tedaj vedno in dovolj. Tedanje zime so bile prave in trajne; zgrabile so mesto s celo pestjo, medtem ko danes kvečjemu z mezincem, kakor da bi se svet klimatično pomehkužil. Takrat je bil nezazidan ves severni okoliški del mesta, od Lanovža do Ostrožnega in Golovca, kjer je zdaj pestra moderna naselbina s tovarnami in mestno zgrajenimi hišami Kersnikove in sosednih ulic, Dolge in Nove vasi idr.; tam se je razprostiralo prosto polje z nekaj redkimi kmetijami in močvirnatimi travniki. Vodni odtoki so bili isti kot danes, samo popolnoma neregulirani. Tam je mesto ob koncu jeseni na obširen, naravno poglobljen travnik spustilo vodo, ponekod nad meter globoko. Ob prvem mrazu je voda zmrznila in pripravljeno je bilo ledišče za drsališče, neprimerno večje, nego je današnje v parku.

Prostora je bilo za več sto drsalcev; v teku ga predrsati z enega konca do drugega, se je kar izplačalo, in družba je mogla plesati v enem delu, n. pr. četvorko, ne da bi druge ovirala v tekanju, vežbanju, umetnem drsanju ali nas študente, če smo se šli »črnega moža«, ali celo, če smo se lovili in pri tem dirjali in se izmikali med drsalci.

Ob drsališču so postavili klopi, obešalnike, pečice za čaj, klobasice, sploh majhen bifé, priprave za snaženje idr. Ko se je v mraku končalo drsanje, so vse drsališče gladko pometli, takisto, če je zapadel sneg. Kadar je bil led dovolj debel, so ga lomili za pivovarno — Celje je tedaj imelo lastno pivovarno — nastal je svež, kristalen led, po katerem se je kakor z vetrom nečutno gladko dričalo, a le z veliko brzino, ker se je led včasih še majal, užitek za nas neučakane dečke. No, enkrat, ko sem se nenadoma ustavil, se je led pod menoj udrl in šlo je do trebuha, dalje ne, v vodo. To je bilo smeha in strganja korenčka! Pa je odličnjak in najboljši telovadec in najhitrejši drsač Joža ožel hlačke in — drsal dalje do večera, da

so se hlačke nekaj posušile, nekaj zmrznile; preoblekel se je potem doma... Brez posledic — spričo utrjenega telesa, a dober nauk.

Če kdaj drsališče ni bilo porabno, smo se dijaki drsali — le tekali — prosto vzdolž po zamrznjenih potokih ali na Savinji, ki je v vsaki hudi zimi bila zamrznjena vzdolž ob parku, ali v mlakah ob apnenici, kamor je drugače bilo predaleč. Sploh, našel se je že kak led; kajti drsati smo se vsekakor hoteli, če drugod ne, pa kar po cestah; saj smo si, če smo šli na mestno drsališče, drsalke pripenjali že v mestu in potem elementarno drsačili do njega, kakor se tudi zdaj vidi tu in tam tako drskanje po ulicah.

Kakor sem že omenil, se je tedaj drsalo vse, navzdol od najvišjega »gosposkega« sloja obeh spolov, ki se s svojimi najodličnejšimi zastopniki ni sramoval neposrednega druženja s pestro maso vseh slojev — kako je to danes? Najelegantnejši drsalec je bil priznано prvak mesta, dr. Sernec; z užitkom so vsi gledali, kako je krepkopostavni mož z gosto, že malce sivo brado z absolutno sigurnostjo po ledišču

med živžavom množice vihral svoje loke in kroge; manj trdni drugi dostojanstveniki so pa dostojanstveno v korakih merili ledišče vzdolž in vprek, posamič ali v dvojici, trojici, oziraje se in kramljaje. Mladi parčki so zaplesali kak valček. Večkrat je namreč igrala tam godba; kajti Celje je imelo lastno kapelo, ki je redno koncertirala v parku v lepem paviljonu ali kje drugje.

Jedro drsačev je bila kajpada mladina in njej na čelu dijaki. Vsak dijak je smatral nekako za častno nalogo, da se čimprej nauči drsanja, kjerkoli, na mokrem dvorišču, na bližnji mlaki, makar na cesti, vsaj toliko, da mu vegave noge trdno stojé in mu ne spodrsne na gladini in se ne bo blamiral, če vstopi v »javnost« mestnega drsališča. Dobra predvaja je bilo in je še drsanje samo s čevlji na drsalnicah, ki si jih živa — in poredna — mladež zgladi povsod, tudi na pločniku, kjer je na tleh poledica — težko odpravljava razvada! — **Drkali bi se prav vsi, ko bi imeli drsalke.** Znani in v rabi so bili že tedaj modeli Halifax in Jackson Haynes (izgovarjali smo jih celo pravilno angleški);

halifaxovke celo niso bile predrage, a za kmečkega fanta gimnazijca le redko zmogljive. Večinoma smo imeli neki drugi tip železnih, ki so se z vijakom pritrdile posebej na peto in na podplat ter se še spredaj in zadaj podkrepile z jermeni. Mnogi so si pomagali z izdelki čevljarjev, ki so pripravno železno ploščo trdo všili v usnje; to se je ovilo okoli noge in zgoraj pritrdilo z jermeni; take drsalke so bile prijetno tople, toda majave in ustrezne le za ravni tek, ki je bil sicer itak glavni namen deškega drsalca.

Glavno, spočetka edino zanimanje in udejstvovanje drsača je bilo — in bo naravno vedno — čim hitrejše **tekanje naprej in** — dokaj težje — **nazaj** ter pri zaokroženju na koncu ledišča potrebno **prestopanje** vsaj na eno stran. Kot gizdalini višjih razredov, »črnošolci« sedmega, »filozofi« osmega razreda, smo se neumorno vežbali v **lokih**, vsaj naprej, se tudi poskušali v **trojkah** in — po dva — v skokih in prvih početkih piruet, ki smo jih pozorno in zavidno gledali pri odraslih izurjenih; no, trojke, celo dvojne, ter zanjke, so se nam,

pač še nerodno, tu in tam — tuintam — posrečile, res »posrečile«.

Za telo je drsanje zelo zahtevno. Gležnji na nogah se v začetku vsakemu zašibijo, ko stopi na led, ki ga hoče izpodnesti; kmalu se čudovito okrepijo in ž njimi vsi členki na nogi. Med vožnjo so mišice celega telesa kritično napete, da vzdržijo ravnotežje, da balansirajo skrajno, tokrat načelno labilno stanje telesa in ga obvarujejo vsestransko pretečega padca. Kakor na peresih se mora telo gibati točno po izmenjajočem se težišču, noge in boki aktivno delujoč, ostali udi, tudi glava, harmonično sledeč in se udajajoč vsakemu gibu. **Dovršeno se prikazuje harmonična stasitost človeškega trupa pri dovršenem drsanju, ki je kakor plavanje v zraku.** Te prirodne elegance ne zmore v toliki meri noben drug šport. **Je najelegantnejši šport, ker razgiblje vse mišice,** je lahko in v najkrajšem času pristopen in se vrši v prosti naravi, torej k zdravju, uspešno in brez zamud. **Drsanje je profinjeno smučanje,** z njegovimi prednostmi. **Kar je poleti plavanje, je pozimi drsanje. Oboje je bilo, bodi i doslej v Celju množično domače,**

kakor je pristno in prirodno v našem ugodno ležečem in naprednem mestu.

Svojo drsalno tradicijo je Celje po danih možnostih ohranilo do današnjega dne. Kar se tiče umetnega drsanja, bodi omenjena le odlika Švabove. Sedanje **drsališče v parku** je najboljše v Sloveniji; tam se vršijo n. pr. splošne tekme v hockeyu. Drsališče tam ustreza v vseh možnih ozi-rih; naj se pa vsaj za dvakrat razširi, kar je mogoče. Drugič: Skrbi naj se za **zalogo** dobrih in cenениh **drsalk**; društvo, šole, zavodi i. dr. bi si mogli nabaviti večje število in bi jih izposojali. Tretjič: Organizirajo se naj **učni tečaji** z vežbami. Četrtrič: razvije se naj **propaganda** s pomočjo množičnih organizacij. Če bo sicer pripravljeno lepo drsališče in bodo na razpolago drsalke, potem ne bo, če še nastopi primerna zima z dobrim ledom, treba nobene propagande.

Drsanje je prastaro telesno gibanje po življenjski potrebi v krajih z dolgo zimo in z mnogim stoječim in mirno tekočim vodovjem, t. j. v severni Evropi, v Angliji in sploh po vsej obali od Belgije dalje v Skandinavijo in severno-zapadno Nemčijo.

Že v prazgodovini so si tam za drsanje po zamrzlih rekah, jezerih, pretokih, močvirjih, fjordih prebivalci navezali na noge primerne kose lesa ali kosti, da so pospešili brzino hoje. Da se je pri tem polagoma razvilo že nekako preprosto tekmovanje, izvemo literarno pa šele v 12. stoletju naše dobe po Angležu Frideriku Stephenu. Omejeno na praktične potrebe je ostalo drsanje še dolga stoletja, do konca 18. stoletja. Tedaj pa je drsanje bilo že močno razvito izven praktične potrebe kot razvedrilo, kot šport, ki ga je proslavil Goethe, posebno pa Klopstock z navdušeno odo »Tek po ledu« (Der Eislauf). Vendar se je kot posebna zvrst športa za svetovno prvenstvo drsanje povzdignilo najprej kot brzotek, potem za umetne in umetniške like šele proti koncu preteklega, odločno pa po začetku našega stoletja, ko so se povsod ustanavljala drsalna društva in so se vzgajali prvenstveniki, vse do današnjih. Najbolj priljubljen in razvit je ta šport v Severni Ameriki. Tam obstojijo redni,

sistematični kurzi po točnem šolskem redu, in sicer sredi poletja, ko imajo uruge soje počitnice. Seveda se vršijo na umetnem ledu. Vsako večje mesto ima tako palačo; v njih se prirejajo produkcije na ledu, z različnimi drugimi točkami; take prireditve s svojo pestrostjo in pikantnostjo so sila priljubljene. Drsalski mojstri zaslužijo lepe dolarčke.

Pa Celje? Drsalcu se še in se še bodo kako leto lovili za in z zimo. So pa med njimi udarniki — kladivo jim je znak in orodje — ki tudi udarijo; čakajo samo, da se jim predstavi trdno nakovalo — ambos, da kladiva ne vihtijo na prazno v zrak. Potem pa udarijo in udarjajo in kujejo, dokler ne skujejo osnutka svojega udarništva. **Mari bi jim ne prisojali, da skladivijo prvo umetno drsališče v državi, kakor so nekaj drugega že skovali? Prisojamo jim. Ali bi se rentiralo? Dabome, izplačalo bi se in še kako!!**

Udarniki, s kladivom na plan, za celoletno drsališče! Dotlej pa za zimsko, povečano!

Filač Karel

*O razvoju umetnega
drsanja v Celju in nje-
govih bodočih nalogah*

Lanskoletno pionirsko prven-
stvo Kladivarja. Razglasitev
rezultatov.

Če pogledamo v globino samega drsanja po ledu, moramo ugotoviti, da osnovni nagib k temu ni bilo športno udejstvovanje, ampak zabava v zimskem času. Za nekatere ljudi je »starka zima«, kot jo imenujejo, nekaj nezaželenega, nekaj težkega, drugi pa so si jo vedno želeli, saj jim nudi zima v pravem pomenu besede vsestranski užitek in razgibanost. Smučanje, drsanje

in sankanje in še nekaj drugih zimskih športnih iger so priljubljene pri naših mladih in starih. Še so mi v spominu razne slike, ki sem jih videl v teh zimskih igrah, na katerih so upodobljeni drsalci — stari in mladi, kako se spretno vrtijo po ledeni ploskvi. Takrat sta moda in verjetno tudi mehkužnost zahtevala, da so bili drsalci oblečeni v kožuhe s kučmami na glavi, kar

v današnji razgibanosti ni več opaziti. Pri tej točki bi omenil tudi to, da pogrešamo na ledu starejše drsalce, katerih smotrno in ritmično drsanje smo vedno z užitkom občudovali.

Tako kot drugod je bilo tudi v Celju. Drsaljšča kot danes v mestnem parku sicer še ni bilo, a vendar je bilo na ledenih ploščah na Savinji in Voglajni ter bivšem »Diehlovem« drsaljšču vedno polno zdrave in vesele mladine. Videl si lahko dobro opremljene drsalce iz tistih krogov, ki so si te rekvizite lahko nabavljali, ter dijake in delavsko mladino, ki so si težko pridobljene drsalke med seboj izposojali. Ni redek primer, ko se je rdečelični fant drsal samo z drsalko na eni nogi, z drugo pa poganjal. Da je tu in tam kdo »štrbunknil« v vodo, je razumljivo; to je dalo vedno povod za zabavo na račun »kopalca«.

Po prvi svetovni vojni se je drsanje kot športna panoga razvijalo in zajelo zelo obširen krog mladih drsalcev. Znana so nam imena Polo Švab, Riko Presinger, Ser-nec Gvido in Vlasta, Aleksej Vrečko, Boža Rihter in drugi, ki so dosegali v drsanju lepe uspehe in osvojili razna prvenstva v

Sloveniji in ostalih delih naše domovine. Da je ta kader drsalcev našel dosti posnemalcev, dokazuje današnje veselo vrvenje na razširjenem drsaljšču v mestnem parku. Interes do umetnega drsanja v tem obsegu se je dvignil v Celju šele po osvoboditvi, ko smo z zanimanjem zasledovali razna prvenstva in revije, ki so nam dali vzpodbudo za smotrno delo na tem polju. Saj mladina že komaj čaka, da se odpro vrata na drsaljšču in že poskušajo vsak po svoje pokazati čim več smelih likov.

Le taka mladina, ki se s takim veseljem udejstvuje, nam je tudi porok, da bodo v bodoče z velikim veseljem sledili vzgledu svojih učiteljev-drsalcev, ki imajo poleg lastnega užitka v drsanju tudi to zadošćenje, da jim novi naraščaj sledi in postaja naslednik njihovih nekdanjih športnih uspehov. To mi lahko že danes ugotavljamo, ko nudimo naši mladini možnost vsestranskega kulturnega in športnega razvoja, kar mladina s hvaležnostjo sprejema. — Upajmo, da bodo mladi celjski drsalci vredni nasledniki svojih prednikov ter stremeli za kvalitetnim razvojem umetnega drsanja.

Jože Biber

Kotaljkanje — dobro nadomestilo za umetno drsanje

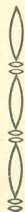
Mlada tekmovalca na kotaljkah iz Ljubljane sta Celjane zelo navdušila

Foto Pelikan

Da bi kar najbolje nadomestili izgubo drsalnih dni zaradi skrajno neugodnih vremenskih razmer, ki onemogočajo hitrejši razvoj umetnega drsanja, smo pričeli uvajati novo panogo športa, to je dopolnilno panogo, kotaljkanje.

Kotaljkanje je pravzaprav druga veja športa. Ker pa ima v glavnem iste elemente, isto šolo kot drsanje, je velik pri-

pomoček za dopolnitev, oziroma za nadomestilo drsanju. Njegova največja vrednost pa je v tem, ker je možnost treninga skozi vse leto.

Nekateri mislijo, da je kotaljkanje enakovredno drsanju. Mislim, da temu ni tako. Do danes ni uspelo na kotaljkah izvesti tega, kar se da na ledu, niti obratno. Kot glavno pa smatram, da so razna de-

Tov. Gala iz Ljubljane je pokazala svoje znanje na kotaljkah tudi v Celju

Foto Pelikan

lovanja na osiščih in na plošče odpora popolnoma drugačna, posebno pri nekaterih izvajanjih. Pudarjam, da je kotaljkanje odlični pripomoček za pridobivanje rutine posameznih elementov drsanja.

Iz teh razlogov bi bilo želeli, da bi vsa društva pričela misliti na organiziranje kotaljkanja, kakor je to storilo ŠD Ljubljana, kjer se vedno pripravlja za led skozi vse leto nad 100 mladincev in mladink.

Uspehi so zavidanja vredni. Vrednost kotaljkanja je še v tem, ker se lahko trenira na betonu, parketu ali asfaltu.

Če ne bomo dobili v bližnji bodočnosti umetnega drsališča, bo kotaljkanje moralo nadomestiti lepo športno panogo umetnega drsanja po načinu, kakor ga je uvedlo ŠD Ljubljana. Le tako bo mogoče v kratki dobi drsanja na ledu vzgojiti številnejši in kvalitetnejši kader drsalcev.

Riko Presinger

Ali bi se dala v Celju razviti balinanje na ledu?

Gotovo je tudi ta panoga ena lepih in zanimivih iger, ki velja predvsem za starejše. Mislim, da bi se z uvedbo te športne igre v Celju lahko pritegnilo na drsališče mnogo novih očkov in mamic, ki bi se z gibanjem na svežem zraku in z lepim razvedrilom gotovo priključili svojim mlajšim generacijam pri športnem udejstvovanju. Seveda so s tem v zvezi potrebni prostori in te naj bi to poletje zgradili.

Kako se izvaja to balinanje?

Balinanje na ledu je podobno balinanju na zemlji. Igra se na drsališču in lahko sodeluje neomejeno število igralcev. Toda vseeno je priporočljivo, da igrajo med seboj po dve skupini po 3 ali 4 igralci.

Igrišče je dolgo 46 metrov. Razdeljeno je v srednje polje, dolgo 26 metrov, v dva polja — start in cilj — ki sta po osem metrov dolga in dva polja po dva metra dolžine za iztek. V polju za start se nahaja značka za lutke, ki je 4 metre oddaljena od meje srednjega polja. V oddaljenosti 5 metrov od meje srednjega polja se nahajajo luknje za noge, tako da dobi igralec boljši zamah za metanje čunja. Tako je luknja za metanje oddaljena od nasprotna lutke 35 metrov.

Posamezna igrišča so označena z rdečo črto, ki je dva do tri centimetre široka. Prostori za start in cilj, kakor tudi prostori za izlet so obrobjeni z močnimi deskami, tako da čunji ne morejo pri metanju izskočiti iz igrišča (30 cm visoke deske). Če je več igrišč drugo zraven drugega, potem mora biti med njimi prostora najmanj 1 meter. Igrišče je široko 3 do 4 metre.

Čunj, ki ga rabimo za metanje, je iz trdega lesa in ima ploščato obliko, ki se na vrhnem delu zaključuje s približno 20 cm visokim držajem, ki je malo zakrivljen, da se laže prime in vrže. Premer

Mala Staša
Andrée je
velika
umetnica na
kotaljkah

Foto Pelikan

čunja je 25 cm, teža pa 4 do 6 kg. Ploščati del čunja je obrobljen s pločevino, da se zavaruje zaradi morebitnega preloma pri hudih udarcih. Višina celotnega čunja je približno 30 do 40 cm.

Pri tej igri nam služi za cilj lesena kocka, približna velikost $6 \times 8 \times 12$ cm.

Kratek potek igre

Vsako moštvo ima 3 do 4 igralce. Vsi skupaj vržejo in prvi trije, ki so najbližji kocki, igrajo skupaj, naslednji trije ali štirje zopet skupaj. Če je število igralcev neparno, ima tisti igralec, ki je najbolje vrgel prvič, pravico metati vedno po dva-krat. Vseeno se lahko zgodi, da tisti trije, ki so prvič vrgli najbolje, izgube igro. Kocka je gibljiva in vsako moštvo jo lahko odbije, tako da si ustvari boljšo pozicijo. Pri ocenjevanju se upošteva tistega, ki je najbližji kocki. Tako lahko v najboljšem primeru dobi eno moštvo 3 do 4 točke. Navadno se igra devetkrat, nato pa se začne iznova.

Merodajno pri tej igri je isto kakor pri balinanju. in sicer, da se vrže čunj čim bliže kocki.

Karel Jug

Pevi kavaki sekcije hokeja na travi

V zimsko-športnem klubu Kladivarja je sekcija hokeja na travi zaživela šele lansko pomlad. Ob njeni ustanovitvi smo mislili, da bo ta igra služila vsem hokejistom na ledu kot koristen dopolnilni šport v poletnem času, oziroma v času ko ni ledu. Začetnega navdušenja je bilo precej; toda počasi je to skopnelo pri večini igralcev. Sekcijo je nato vodil le en sam odbornik, ki je kmalu zbral okoli sebe mlade športnike, ki so začeli marljivo obiskovati treninge in dosegli v kratkem času solidno znanje. Prav to mladinsko moštvo, katerega povprečna starost je znašala 16 let je zastopalo Kladivarja na šestih tekmah v lanskem letu. V na novo osnovani republiški ligi je Kladivar dosegel

zadnje, to je tretje mesto. Prvenstvena srečanja smo izgubili z minimalnimi rezultati: v Celju je moštvo doseglo z ekipo mariborskega Železničarja neodločen rezultat 0 : 0, z Ilirijo 2 : 0 (0 : 0), povratne tekme z obema moštvoma so se končale z rezultatom 2 : 0 v korist naših tekmecev. Uspeh v prvem tekmovanju je pripisati sodelovanju starejših igralcev, ki so bili vsaj po kondiciji in fizični razvosti enakovredni nasprotniku. V poznejših tekmah passo mladi igralci klonili predvsem zaradi slabe kondicije in nevdržljivosti, kar nam govori tudi rezultati.

Poleg prvenstvenih tekem je moštvo sekcije hokeja na travi odigralo dve tekmi še na turnirju mest v Mariboru, kjer je pokazalo najboljšo igro. Dvoboj z moštvom ljubljanske Ilirije je domači Kladivar izgubil z najtesnejšim rezultatom 1 : 0, rezultat proti Železničarju pa se je glasil 4 : 0 v korist mariborskega moštva. Žal zaradi neodgovornosti nekaterih tovarišev mlado moštvo hokeja na travi ni odigralo tekem na turnirju slovenskih klubov v Ljubljani.

Mlada sekcija hokeja na travi je nastopila svojo pot pod zelo težkimi pogoji. Pri manjkovanju opreme in lastnega igrišča je močno zaviralo uspešen razvoj. V teh težavah smo imeli velikega podpornika v NK Klavdivar, ki nam je v vsakem primeru nudil dovolj pomoči. Pod strokovnim vodstvom trenerja Pauerja, člana zagrebškega Jedinstva, je moštvo doseglo viden napredek. Mlado moštvo je dobilo veliko priznanje tudi od Zveze, ki je za medrepubliški dvoboj Slovenija—Hrvatska

§ določila dva naša igralca v reprezentanco in to Staniča ter Jelenka.

§ Dosedanje delo in pot mlade sekcije hokeja na travi narekuje pri delu v bodoče več pozornosti, ne samo od matičnega društva, ampak tudi od drugih činiteljev. Da bi se ta sekcija tudi v Celju razvila v močno in kvalitetno skupino, nam narekuje predvsem težnja in stremljenje, da se tudi na tem polju športnega udejstvovanja priključimo k ostalim uspešno delujočim sekcijam in športnikom v mestu.

Ing. arch. Žnuderl

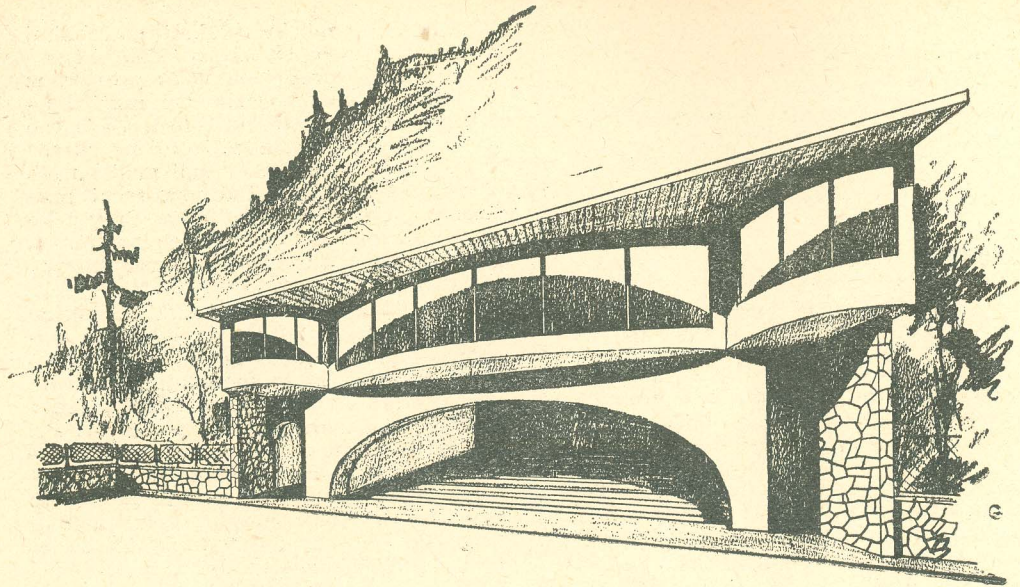
*Športne naprave v mestnem
parku je treba nujno urediti*

K razvoju tega lepega športa, posebno pa k razvoju kotaljkanja, je nujno treba prispevati ureditev športnega objekta v parku. Sedanja ureditev že več let ne ustreza razvoju teh športov, še manj pa ureditvi parka. Zato si športniki, ki delujejo v ZSK Kladiivar, zamišljajo ureditev teh potrebnih športnih naprav tako, da bi bile koristne in uporabljive tudi za množične nastope, proslave, kulturne prireditve, gledališke igre in drugo, za kar vse v Celju nimamo primerne prostora.

Tako bi k natisnjeni sliki projekta dali pojasnila, da je vse zamišljeno v obliki paviljona, ki ima v spodnjem srednjem delu svoj glavni prostor za ca. 700 gledalcev. Levo in desno tega prostora so obla-

čilnice s prhami in ostalimi potrebnimi prostori ter dohodi v zgornji del. V zgornjem delu je predviden velik prostor, iz katerega bi bil omogočen lep razgled na drsališče, odnosno športni prostor. Logično je, da je bilo treba misliti tudi na okrepčila in bi zato napravili tudi mali buffet. V tem delu bi bili tudi društveni prostori in stanovanje oskrbnika. Prav tako je v zgornjem delu predviden prostor za napovedovalca in upravljača reflektorjev ter svetilnih naprav.

Uprava ZSK Kladiivar si zamišlja takšno izvedbo, logično pa je, da bo treba navedeni idejni osnutek temeljito prediskutirati z vsemi, ki so merodajni, da se ta del športnih naprav mesta Celja približa ureditvam drugih športnih prostorov. Pri tem bo potrebno sodelovanje tako Mestnega ljudskega odbora, Olepševalnega društva, Zveze športov in praktikov, da bo res tako narejeno, da bo vsem najbolj ustrezalo. Tu mislimo tudi na to, da bo treba ZSK Kladiivar nuditi tudi finančno pomoč pri urejevanju teh naprav. Sami pa se bomo potrudili, da najdemo vse vire in da uredimo tudi finančni problem.

Riko Presinger

Delo kluba

Čeprav je ljudska oblast po osvoboditvi z vsemi silami podprla težnje nekaterih vrnivših se športnikov, da se razvije tudi ena najlepših športnih panog, ni bilo dovolj organizatorjev, ki bi delo za razvoj drsanja v Celju temeljito vzeli v svoje roke. Kljub temu je v letih 1946-47 uspelo organizirati peščico drsalcev v Celju, da se je z drsanjem zopet pričelo. Posebno po spojitvi obeh celjskih društev SK Celja in SK Olimpa v eno društvo SFD Kladivar se je sekcija za drsanje in hokej začela razvijati. Posebno so bili v tem agilni hokejisti, ki so si sami povečali drsališče in še isto sezono odigrali prve tekme v hokeju na ledu v Celju.

Foto Pelikan

Močno so delo sekcije podprli sindikalni forumi, ki so v nadaljnjo izgradnjo drsalnišča dotirali lepe vsote. Kazalo je, da se bo drsalni šport v Celju ponovno povzdignil. Slabe zime zadnjih let in pa premajhna zainteresiranost starih drsalcev, ki bi bili sposobni organizirati ponoven dvig drsalnega športa, so povzročili, da ni bilo takoj uspeha. Logično je, da so slabe zime tudi sekciji v finančnem pogledu močno škodovale in je imela sekcija stalne finančne težave, iz katerih se še do danes ni mogla izkoptati. Kljub vsemu temu so ustvarjeni pogoji, ki kažejo, da se bo v Celju kmalu razvil drsalni šport preko predvojne ravni.

Ko je v letu 1949 nekako prenehala delovati uprava SFD Kladivarja, je bilo treba rešiti vprašanje nadaljnjega razvoja in je bil iz teh razlogov ustanovljen klub. Ta klub je združeval poleg drsanja in hokeja na ledu še smučanje. Stalne finančne težave so povzročile, da so se v sezoni 1950-51 smučarji odcepili k finančno boljše stoječim planincem. To je sicer klub finančno razbremenilo, izgubil pa je pri tem precej dobrih organizatorjev, ki so

vneto pomagali pri organizaciji in delu v klubu.

Da sekcija, oziroma klub ni prej dosegel večjega napredka in razvoja, je krivo to, ker ni bilo dovolj organizatorjev, ki bi z res pravo požrtvovalnostjo reševali probleme in pomagali pri delu. Kljub vsem tem pomanjkljivostim moramo ugotoviti, da so bili doseženi lepi uspehi, če upoštevamo, da se je ustanovila in razvila hokejska sekcija, da je bilo izvedeno že prvenstvo v hitrostnem drsanju z veliko udeležbo šolske mladine, da je uspelo z lanskeoletnimi prireditvami zainteresirati mladino, ki vneto vadi osnove drsanja in tudi lepo napreduje.

Priznanje za delo nam je lansko leto dala tudi Zveza za drsanje in hokej Slovenije, ko nas je pisмено pohvalila za napredek v razvoju drsalnega športa.

Lani poleti smo ustanovili tudi sekcijo za hokej na travi, ki vključuje predvsem mlade igralce in ki z veliko požrtvovalnostjo rešujejo probleme svojega dela.

Glavni problemi kluba so: nujna ureditev prostorov za drsanje v mestnem parku,

ki iz leta v leto kliče k temeljiti ureditvi; izgraditev primernih oblačilnic, nadalje nabava osnovnih rekvizitov, to je drsalk. To so trije problemi, ki bi ob uspešni izvedbi dvignili oziroma močno pospešili razvoj drsalnega športa v Celju.

Perspektive dela kažejo na ugodne rešitve teh važnih vprašanj, dodatno bi se z ureditvijo drsališčnih prostorov lahko rešilo tudi vprašanje ureditve kotaljkališča v Celju. Celje kot močan industrijski center potrebuje športne prostore, da se bo številna mladina lahko udejstvovala in

krepila svoje telo tako pozimi na svežem zraku, poleti pa na ploščadi primernega kotaljkališča.

To so naše želje in perspektive. Razumljivo, da jih bo mogoče uresničiti le s pomočjo vseh činiteljev v Celju in Ljubljani, ki jim mora biti reševanje tega vprašanja tudi eno važnih postavk v njihovem delu. Klub sam oziroma njegova uprava bo storila vse, da se klub razvije v odločujoči faktor drsalnih športov v Sloveniji in s tem v Jugoslaviji. Pogoji so tu, treba bo le razumevanja in trdega dela.